

Jane Harper

Wildernis

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Later waren de vier overgebleven vrouwen het over slechts twee dingen volledig eens. Eén: niemand had Alice Russell opgeslokt zien worden door de wildernis. En twee: Alice had een gemene kant, zo scherp dat je moest uitkijken dat je je niet sneed.

De vrouwen waren te laat op de afgesproken plek.

De mannen – die een respectabele vijfendertig minuten voor de eindtijd van twaalf uur 's middags inklokten bij het baken – sloegen elkaar op de schouders toen ze uit het bos kwamen. Goed gedaan. De organisator stond het vijftal op te wachten. Hij zag er warm en hartelijk uit in zijn officiële rode fleecetrui. De mannen gooiden hun slaapzakken achter in de minibus en klommen met een zucht van verlichting naar binnen. In de bus lagen zakjes studentenhaver en thermosflessen met koffie, maar de mannen reikten over het eten heen naar de tas met hun mobiele telefoons, die ze hadden moeten afgeven. Herenigd.

Het was koud buiten. Nog steeds. De bleke winterzon had zich de afgelopen vier dagen maar één keer goed laten zien. In de bus zaten ze in elk geval droog. De mannen leunden achterover. Een van hen maakte een grap over vrouwen en kaartlezen en ze moesten allemaal lachen. Ze dronken koffie en wachtten op hun collega's. Ze hadden hen al drie dagen niet meer gezien, dus die paar minuten konden er ook nog wel bij.

Na een uur maakte hun zelfvoldaanheid plaats voor ergernis. Een voor een hesen de vijf mannen zich uit de zachte stoelen en ze sjokten heen en weer over de zandweg. Ze staken hun mobiele telefoon omhoog alsof die extra armlengte het ongrijpbare signaal zou kunnen opvangen. Ongeduldig tikten ze sms-berichtjes, die niet verzonden zouden worden naar hun wederhelft in de stad. *Wordt later. Er is oponthoud.* Het waren een paar lange dagen geweest en er wachtten hun een warme douche en een koud biertje. En werk, morgen.

De organisator tuurde naar de bomen. Ten slotte pakte hij zijn radio.

Er kwam een handvol versterking. Luchtige stemmen van de parkboswachters terwijl ze veiligheidsvesten aantrokken. *We plukken ze daar in een mum van tijd vandaan.* Ze wisten waar mensen verdwaalden en het was nog uren licht. Een paar uur in elk geval. Voldoende. Het zou niet lang duren. Met professionele tred doken ze de wildernis in. De mannen kropen snel weer in het busje.

De studentenhaver was op en de restjes koffie waren koud en bitter tegen de tijd dat het zoekteam terugkeerde. Het silhouet van de gombomen stak af tegen de donker wordende lucht. De gezichten stonden strak. Het gescherts was verdwenen met het licht.

In het busje zwegen de mannen. Bij een crisis in de directiekamer wisten ze wel wat ze moesten doen. Een plotselinge val van de dollar, een ongewenste clausule in een contract, helemaal geen probleem. Maar hier buiten leek de wildernis alle oplossingen in een waas te hullen. Op hun schoot hielden ze hun levenloze telefoon als een kapot speeltje in hun handen.

Er werd nog meer in radio's gemompeld. Koplampen van auto's boorden zich door de dichte muur van bomen en adem vormde wolkjes in de koude avondlucht. Het zoekteam werd teruggeroepen voor een briefing. De mannen in het busje konden niet precies horen wat er werd gezegd, maar dat was

ook niet nodig. De toon zei alles. Er was een grens aan wat ze in het donker konden doen.

Eindelijk ging het zoekteam weer uiteen. Een veiligheidsvest klom achter het stuur van de bus. Hij zou de mannen naar de lodge brengen. Daar zouden ze moeten overnachten, niemand had nu tijd om de drie uur durende rit naar Melbourne te maken. De woorden waren nog niet helemaal tot de mannen doorgedrongen toen ze de eerste schreeuw hoorden.

Het was een ongewoon geluid in de avond, hoog, als van een vogel, en alle hoofden draaiden om toen vier figuren boven aan de heuvel verschenen. Twee ervan leken een derde te ondersteunen, terwijl een vierde wankelend naast hen liep. Het bloed op haar voorhoofd zag er vanaf een afstand zwart uit.

Help ons! Een van hen schreeuwde. Meer dan een. We zijn hier. We hebben hulp nodig, ze heeft een dokter nodig. Help alsjeblieft. Goddank, goddank hebben we jullie gevonden.

De reddingswerkers renden weg; de mannen, hun telefoons achtergelaten op de stoelen in de bus, liepen hijgend een paar passen achter hen aan.

We waren de weg kwijt, zei iemand. Iemand anders: We waren haar kwijt.

Wat ze precies zeiden, was moeilijk te verstaan. De vrouwen riepen, schreeuwden, hun stemmen buitelden over elkaar heen.

Is Alice hier? Heeft ze het gehaald? Is ze in veiligheid?

In de chaos, in het donker, was het onmogelijk te zeggen wie van de vier naar Alice had gevraagd.

Later, toen alles nog erger werd, zou ieder van hen volhouden dat zij het was geweest.

1

‘Geen paniek.’

Federaal agent Aaron Falk sloot het boek waarin hij had liggen lezen. Hij bracht zijn mobiele telefoon naar zijn goede hand en ging rechterop in bed zitten.

‘Oké.’

‘Alice Russell wordt vermist.’ De vrouw aan de andere kant van de lijn sprak de naam zacht uit. ‘Kennelijk.’

‘Hoezo vermist?’ Falk legde zijn boek weg.

‘Officieel. Negeert niet gewoon onze telefoontjes in dit geval.’

Falk hoorde zijn partner in de telefoon zuchten. Carmen Cooper klonk meer gestrest dan hij haar in de drie maanden dat ze nu samenwerkten had gehoord, en dat wilde heel wat zeggen.

‘Ze is ergens in het Giralangebergte verdwaald,’ ging Carmen verder.

‘Giralang?’

‘Ja, in het oosten.’

‘Ik weet waar het ligt,’ zei hij. ‘Ik dacht meer aan de reputatie van het gebied.’

‘Die geschiedenis met Martin Kovac? Om zoiets lijkt het niet te gaan, goddank.’

‘Je mag hopen van niet. Dat moet nu iets van twintig jaar geleden zijn, toch?’

‘Eerder vijfentwintig, denk ik.’

Sommige dingen zouden echter altijd blijven hangen. Falk

was amper een tiener geweest toen het Giralanggebergte voor het eerst het avondjournaal had beheerst. En in de twee jaren erna nog eens drie keer. Telkens waren beelden van zoekteams die met speurhonden door een dichtbegroeide wildernis trokken overal in de staat de huiskamers in geprojecteerd. De meeste lichamen waren gevonden, uiteindelijk.

‘Wat deed ze daarginds eigenlijk?’ vroeg hij.

‘Bedrijfsuitje.’

‘Dat meen je niet.’

‘Helaas wel,’ zei Carmen. ‘Zet de tv maar aan, het is op het nieuws. Ze hebben een zoekteam ingeschakeld.’

‘Momentje.’ Falk stapte uit bed en trok een T-shirt boven zijn boxershort aan. Het was een kille nacht. Hij liep naar zijn woonkamer en zette de tv op een nieuwszender. De nieuwslezer vertelde wat er die dag in het parlement was besproken.

‘Er is niks. Gewoon werk. Ga maar weer slapen,’ hoorde Falk Carmen in zijn oor murmelen, en hij besepte dat ze tegen iemand aan de andere kant van de lijn sprak. Hij had zich haar automatisch in hun gezamenlijke kantoor voorgesteld, ingeklemd achter het bureau dat twaalf weken geleden naast het zijne was gepropt. Sindsdien hadden ze nauw samengewerkt, letterlijk. Als Carmen zich uitstreckte, raakten haar voeten zijn stoelpoten. Falk keek op de klok. Het was zondagavond na tien; natuurlijk was ze thuis.

‘Zie je het al?’ vroeg Carmen aan hem, fluisterend nu om degene die bij haar was niet te storen. Haar verloofde, veronderstelde Falk.

‘Nog niet.’ Falk hoefde niet zachter te praten. ‘Wacht...’ De tickertape rolde over het scherm. ‘Daar is het.’

ZOEKTOCHT IN GIRALANGGEBERGTE NAAR VERMISTE DEELNEEMSTER SURVIVALTOCHT ALICE RUSSELL (45) UIT MELBOURNE WORDT BIJ ZONSOPKOMST HERVAT.

‘Survivaltocht?’ zei Falk.

‘Tja.’

‘Sinds wanneer doet Alice...’ Hij zweeg. Hij zag in gedachten Alice’ schoenen voor zich. Hoge hakken. Puntig.

‘Ik weet het. Bij het nieuws zeiden ze dat het om teambuilding ging. Ze maakte deel uit van een groep die een paar dagen door...’

‘Een paar dagen? Hoe lang wordt ze eigenlijk al vermist?’

‘Ik weet het niet zeker. Ik denk sinds gisteravond.’

‘Ze heeft me gebeld,’ zei Falk.

Even bleef het stil aan de andere kant van de lijn. Toen: ‘Wie heeft je gebeld? Alice?’

‘Ja.’

‘Wanneer?’

‘Afgelopen nacht.’ Hij haalde zijn telefoon van zijn oor en scrolde door de gemiste oproepen. Hij drukte hem weer tegen zijn oor. ‘Ben je er nog? Eigenlijk vanochtend vroeg, rond halfvijf. Ik had hem niet gehoord. Zag de voicemail pas toen ik wakker werd.’

Weer een stilte. ‘Wat zei ze?’

‘Niets.’

‘Helemaal niets?’

‘Er was niemand aan de lijn. Ik dacht dat het een broekzak-telefoontje was.’

Op de tv verscheen een recente foto van Alice Russell. Hij leek op een feestje te zijn genomen. Haar blonde haren waren op een ingewikkelde manier opgestoken en ze droeg een zil-verkleurige jurk waarin de vele uren die ze in de sportschool doorbracht, goed tot hun recht kwamen. Ze zag er minstens vijf jaar jonger uit dan ze in werkelijkheid was. En ze glimlachte naar de camera zoals ze nooit naar Falk en Carmen had geglimlacht.

‘Ik heb geprobeerd haar terug te bellen toen ik wakker werd, waarschijnlijk rond halfzeven,’ zei Falk, nog altijd naar het scherm kijkend. ‘Er werd niet opgenomen.’

Het beeld op tv sprong over naar luchtopnamen van het

Giralanggebergte. Heuvels en dalen rolden naar de horizon, een golvende groene oceaan onder het zwakke winterlicht.

ZOEKTOCHT WORDT BIJ ZONSOPKOMST HERVAT...

Carmen zei niets. Falk hoorde haar ademhaling. Op het tv-scherm zag het gebergte er groot uit. Enorm zelfs. Vanaf het standpunt van de camera leek het dikke tapijt van boomtoppen volkomen ondoordringbaar.

‘Ik ga het bericht nog een keer beluisteren,’ zei hij. ‘Ik bel je terug.’

‘Oké.’ De verbinding werd verbroken.

Falk ging in het halfduister op de bank zitten, het blauwe licht van de tv flikkerde. Hij had de gordijnen niet dichtgetrokken, en achter het kleine balkon zag hij de gloed van de skyline van Melbourne. Het waarschuwingslicht op de Eureka-toren flitste regelmatig en rood.

ZOEKTOCHT IN GIRALANG WORDT BIJ ZONSOPKOMST HERVAT...

Hij zette het geluid van de tv uit en belde zijn voicemail. Om 4.26 uur een bericht ontvangen van de mobiel van Alice Russell.

Falk hoorde eerst niets en drukte de telefoon steviger tegen zijn oor. Zachte ruis. Vijf seconden, tien seconden. Hij bleef luisteren, helemaal tot het eind deze keer. De witte ruis kwam in golven, zoals wanneer je onder water bent. Hij hoorde een gedempte brom, mogelijk iemand die praatte. Toen klonk er uit het niets een stem. Met een ruk haalde Falk de telefoon van zijn oor af en staarde ernaar. De stem was zo zwak geweest dat hij zich afvroeg of hij hem zich misschien had ingebeeld.

Langzaam tikte hij op het scherm. In zijn stille flat sloot hij zijn ogen en speelde het bericht nog een keer af. Niets, niets, en toen, in het duister, sprak een verre stem vier woorden in zijn oor.

‘... haar kwaad kan doen...’

2

Het was nog donker toen Carmen voor Falks flat stopte. Hij stond al op de stoep te wachten, zijn rugzak op de grond. Zijn wandelschoenen voelden stug aan doordat hij ze lang niet had gedragen.

‘Laat het bericht eens horen,’ zei ze toen hij in de auto stapte. Ze had de chauffeursstoel naar achteren geschoven. Carmen was een van de weinige vrouwen die Falk was tegengekomen die lang genoeg waren om hem recht aan te kunnen kijken als ze voor hem stonden.

Falk zette zijn telefoon op de luidspreker en drukte op een knopje. Ruis vulde de auto. Vijf, tien seconden niets, toen klonken de vier woorden, blikachtig en zwak. Nog een paar seconden stilte, en einde bericht.

Carmen fronste haar wenkbrauwen. ‘Nog eens.’

Ze sloot haar ogen en Falk keek naar haar gezicht terwijl ze luisterde. Met haar achtendertig jaar was ze slechts een halfjaar ouder en had ze ook slechts een halfjaar langer ervaring dan hij, maar het was de eerste keer dat hun paden elkaar hadden gekruist binnen de federale politie. Ze was nieuw bij de financiële inlichtingendienst in Melbourne, waar ze vanuit Sydney naartoe was verhuisd. Falk kon er geen hoogte van krijgen of ze er spijt van had. Carmen opende haar ogen. Onder de oranje gloed van de straatlantaarns zagen haar huid en haren er een tint donkerder uit dan normaal.

“Haar kwaad kan doen,” zei ze.

‘Dat meende ik ook te verstaan.’

‘Hoorde jij ook nog iets anders helemaal aan het eind?’

Falk zette het volume op maximaal en drukte opnieuw op afspelen. Met ingehouden adem luisterde hij aandachtig.

‘Daar,’ zei Carmen. ‘Zegt iemand daar “Alice”?’

Ze luisterden nog eens, en deze keer hoorde Falk een zwak gesis in het gedempte geluid.

‘Ik weet het niet,’ zei hij. ‘Het kan een ruis zijn.’

Carmen startte de motor. Hij brulde luid in de vroege ochtend. Ze reed de weg op voordat ze weer sprak.

‘Hoe zeker ben je ervan dat het Alice’ stem is?’

Falk probeerde zich het timbre van Alice Russells stem te herinneren. Ze had een tamelijk aparte stem. Klonk vaak staccato. Altijd gedecideerd. ‘Niets duidt erop dat ze het níét is. Maar het is moeilijk te horen.’

‘Heel moeilijk. Ik geloof niet eens dat ik durf te zweren dat het een vrouw was.’

‘Nee.’

In de buitenspiegel werd de skyline van Melbourne kleiner. Voor hen, in het oosten, veranderde de hemel van zwart in donkerblauw.

‘Ik weet dat Alice een lastpost is,’ zei hij, ‘maar ik hoop echt dat ze niet door ons in de problemen is gekomen.’

‘Ik ook.’ Carmens verlovingsring ving het licht toen ze aan het stuur draaide om de snelweg op te rijden. ‘Wat had de staatsagent te zeggen? Hoe heette hij?’

‘King.’

Nadat Falk de avond ervoor Alice Russells voicemail nog eens had beluisterd, had hij onmiddellijk de staatspolitie gebeld. Pas een halfuur later had de hoofdbrigadier die de zoekactie leidde, teruggebeld.

‘Excuses.’ Hoofdbrigadier King had vermoeid geklonken. ‘Moest naar een vaste lijn toe. Door het weer is de ontvangst nog belabberder dan gewoonlijk. Vertel me over de voicemail.’

Hij had geduldig naar Falk geluisterd.
'Juist,' zei King toen Falk uitgesproken was. 'Luister, we hebben haar telefoongegevens gecontroleerd.'

'Oké.'

'Wat zei je ook alweer dat je relatie met haar was?'

'Beroepsmatig,' zei Falk. 'Vertrouwelijk. Ze hielp mij en mijn partner ergens mee.'

'Hoe heet hij?'

'Zij. Carmen Cooper.'

Falk hoorde papiergeritsel toen de man haar naam opschreef.

'Verwachtte een van jullie een telefoontje van haar?'

Falk aarzelde. 'Niet speciaal.'

'Kun je goed uit de voeten in de wildernis?'

Hij had naar zijn linkerhand gekeken. Op plekken waar de brandwonden niet goed waren genezen, zag de huid er nog roze en vreemd glad uit. 'Nee.'

'En je partner?'

'Ik geloof het niet.' Hij beseftte dat hij eigenlijk geen flauw benul had.

King zweeg even. 'Volgens het telefoonbedrijf heeft Alice Russell vanochtend vroeg twee nummers proberen te bellen,' zei King. 'Het alarmnummer en jou. Heb je enig idee waarom dat zou kunnen zijn?'

Nu was het Falks beurt om even te zwijgen. Hij hoorde de brigadier in de telefoon ademen.

Haar kwaad kan doen.

'Ik denk dat we beter naar je toe kunnen komen,' zei Falk. 'Dan kunnen we elkaar persoonlijk spreken.'

'Dat lijkt me verstandig. Breng je telefoon mee.'

Dag 4: zondagochtend

De vrouw zag haar eigen angst weerspiegeld in de drie gezichten die naar haar terugkeken. Haar hart bonkte en ze kon de gejaagde ademhaling van de anderen horen. Het stukje hemel dat boven hun hoofden door de bomen werd uitgesneden, was loodgrijs. De wind rukte aan de takken en liet een plens water op het groepje beneden neerdalen. Niemand gaf een krimp. Achter hen kreunde en kraakte het rottende hout van de hut toen er nog een windvlaag doorheen joeg.

‘We moeten hier weg,’ zei de vrouw. ‘Nu.’

De twee links van haar knikten onmiddellijk, voor één keer eensgezind door hun paniek, hun ogen donker en groot. Rechts van haar een lichte aarzeling, toen een derde knik.

‘Wat doen we met...’

‘Met wat?’

‘... Wat doen we met Alice?’

Een akelige stilte. Het enige geluid was het ruisen en kraaken van de bomen die op hun gespannen kringetje van vier neerkeken.

‘Alice heeft dit over zichzelf afgeroepen.’

3

Toen Falk en Carmen na een paar uur stopten, was de hemel helemaal licht en lag de stad ver achter hen. Ze stonden langs de kant van de weg en rekten zich uit terwijl de wolken verschuivende schaduwen op de velden wierpen. Er stonden weinig huizen of andere gebouwen. Een vrachtwagen met landbouwgoederen bulderde voorbij, het eerste voertuig dat ze over een afstand van dertig kilometer hadden gezien. Een zwerm rosékaketoes vlakbij in een boom schrok van het lawaai en fladderde krijsend alle kanten op.

‘Laten we doorrijden,’ zei Falk. Hij nam de sleutels van Carmen over en kroop achter het stuur van haar gedeukte kastanjebruine sedan. Hij startte de motor. Het voelde meteen vertrouwd. ‘Ik heb ook zo’n auto gehad.’

‘Maar je was zo verstandig hem weg te doen?’ Carmen installeerde zich op de passagiersstoel.

‘Niet uit eigen keuze. Hij raakte eerder dit jaar beschadigd, in het stadje waar ik ben opgegroeid. Een welkom-thuisgebaar van een stel inwoners.’

Ze keek even naar hem, een flauw glimlachje. ‘O ja. Daar heb ik over gehoord. “Beschadigd” is zacht uitgedrukt, volgens mij.’

Met een steek van spijt liet Falk zijn hand over het stuur glijden. Er was niets mis met zijn nieuwe auto, maar het was niet hetzelfde.

‘Dit is trouwens Jamies auto,’ zei Carmen terwijl hij wegreed. ‘Beter voor lange afstanden dan de mijne.’

‘Juist. Hoe gaat het met Jamie?’

‘Goed. Zelfde als altijd.’

Falk wist eigenlijk niet wat dat betekende. Hij had Carmens verloofde slechts één keer ontmoet. Jamie, een gespierde kerel in een spijkerbroek en T-shirt, deed de marketing voor een bedrijf in sportdrankjes. Hij had Falk de hand geschud en hem een flesje met iets blauws en bruisends gegeven dat zijn prestaties zou verbeteren. Zijn glimlach had echt geleken, maar Falk had er ook nog iets anders in bespeurd toen de man zijn blik over zijn dunne gestalte, zijn bleke huid, zijn witblonde haren en zijn verbrande hand had laten gaan. Als Falk had moeten raden, zou hij gezegd hebben dat het lichte opluchting was geweest.

Falks telefoon bleefte vanuit de middenconsole. Hij verschoof zijn blik van de lege weg naar het schermpje en gaf de telefoon aan Carmen. ‘Die brigadier heeft een e-mail gestuurd.’

Carmen opende het bericht. ‘Oké, hij zegt dat er twee groepen waren bij de survivaltocht. Een mannengroep en een vrouwengroep, die ieder een eigen route liepen. Hij heeft de namen van de vrouwen in Alice’ groep gestuurd.’

‘Allebei de groepen van BaileyTennants?’

‘Daar lijkt het wel op.’ Carmen haalde haar eigen telefoon tevoorschijn en opende de website van BaileyTennants. Vanuit zijn ooghoek zag Falk de zwarte en zilverkleurige letters van het exclusieve accountantskantoor op het schermpje.

‘Oké. Breanna McKenzie en Bethany McKenzie,’ las ze hardop voor vanaf zijn telefoon. ‘Breanna is toch de assistente van Alice?’ Carmen tikte op haar schermpje. ‘Ja, hier is ze. Mijn god, ze ziet eruit alsof ze reclame zou kunnen maken voor vitaminen.’

Ze hield haar telefoon omhoog en Falk wierp een blik op het stralende gezicht van een vrouw halverwege de twintig. Hij zag wat Carmen bedoelde. Zelfs in het onflatteuze kan-

toorlicht had Breanna McKenzie de gezonde gloed van iemand die elke ochtend ging joggen, vol overgave aan yoga deed en haar glanzende zwarte paardenstaart steevast elke zondag uitgebreid verzorgde.

Carmen tikte verder op haar telefoon. 'Over die ander kan ik niks vinden. Bethany. Zussen, denk je?'

'Mogelijk.' Misschien zelfs een tweeling, dacht Falk. Breanna en Bethany. Bree en Beth. Hij liet de klanken over zijn tong rollen. Ze klonken als een stel.

'We komen er nog wel achter hoe het zit met haar,' zei Carmen. 'De volgende is Lauren Shaw.'

'Haar zijn we toch al tegengekomen, of niet?' vroeg Falk. 'Tets in het middenmanagement?'

'Ja, ze is... Verdorie, je hebt gelijk, strategisch hoofd Forward planning.' Carmen hield haar telefoon weer omhoog. 'Wat dat ook mag betekenen.'

Laurens smalle gezicht gaf niets prijs. Haar leeftijd was moeilijk te schatten, maar Falk dacht zo tussen de vijfenveertig en vijftig. Haar haren waren middenbruin en haar lichtgrijze ogen starden recht in de camera, haar uitdrukking neutraal als op een pasfoto.

Carmen keerde terug naar de lijst met namen. 'Hè?'

'Wat is er?'

'Hier staat dat Jill Bailey er ook bij was.'

'Meen je dat?' Falk hield zijn ogen op de weg, maar de knoop van bezorgdheid die hij al sinds de vorige avond in zijn borst voelde, pulseerde en groeide.

Carmen nam niet de moeite Jills foto open te klikken. Ze kenden allebei de zware gelaatstrekken van de voorzitter. Ze zou dat jaar vijftig worden, en ondanks haar dure kleding en kapsel was dat haar goed aan te zien.

'Jill Bailey,' zei Carmen terwijl ze verder scrolde door het bericht van de brigadier. Haar duim bleef in de lucht hangen. 'Shit. En haar broer zat in de mannengroep.'

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja, Daniel Bailey, algemeen directeur. Het staat hier zwart-op-wit.’

‘Dat staat me helemaal niet aan,’ merkte hij op.

‘Mij ook niet.’

Nadenkend tikte Carmen lichtjes met haar nagels op de telefoon. ‘Oké. We weten niet genoeg om conclusies te trekken,’ zei ze uiteindelijk. ‘Die voicemail heeft totaal geen context. Het meest waarschijnlijk – realistisch en statistisch gezien – is dat Alice Russell per ongeluk van het pad af is geraakt en is verdwaald.’

‘Ja, dat is het meest waarschijnlijk,’ zei Falk. Geen van beiden klonk overtuigd, vond hij.

Ze reden verder. De radiozenders deden er steeds meer het zwijgen toe terwijl het landschap voorbyschoot. Carmen morrelde aan de knop tot ze een krakerige AM-zender vond. Het nieuws op het hele uur kwam en ging. De vrouw uit Melbourne was nog steeds vermist. De weg boog langzaam af naar het noorden, en plotseling zag Falk de heuvels van het Giralanggebergte aan de horizon.

‘Ben je hier weleens geweest?’ vroeg hij. Carmen schudde haar hoofd.

‘Nee. Jij?’

‘Nee.’ Maar hij was wel opgegroeid op een plek als deze. Afgelegen gebied, waar dikke bomen dicht tegen elkaar aan groeiden op een terrein dat niets of niemand graag liet ont-snappen.

‘Ik moet er niks van hebben, komt door wat hier gebeurd is,’ vervolgde ze. ‘Het is dwaas, ik weet het, maar...’ Ze haalde haar schouders op.

‘Wat is er uiteindelijk met Martin Kovac gebeurd?’ vroeg Falk. ‘Zit hij nog achter de tralies?’

‘Geen idee.’ Ze tikte weer op haar telefoon. ‘Nee, hij is dood. Drie jaar geleden overleden, tweeënzestig jaar oud. Het begint

me weer te dagen, trouwens. Hij raakte slaags met een andere gevangene, kwam met zijn hoofd op de grond terecht en werd niet meer wakker, staat hier. Ik kan er niet rouwig om zijn.’

Hetzelfde gold voor Falk. Het eerste lichaam was dat van een twintiger geweest, een aankomend lerares uit Melbourne die een weekendje van de frisse berglucht genoot. Een groep kampeeders had haar gevonden, dagen te laat. De rits van haar korte broek was kapotgetrokken en haar rugzak met spullen was verdwenen. Ze had blote voeten en haar schoenveters zaten strak om haar hals.

In de drie jaar erna werden nog twee lichamen van vrouwen gevonden en werd een vrouw als vermist opgegeven. Toen pas werd de naam Martin Kovac, een rondreizende arbeider, voor het eerst genoemd in verband met de moorden. Het kwaad was toen allang geschied. Er was een lange, blijvende schaduw over het rustige Giralanggebergte geworpen, en Falk behoorde tot een hele generatie die een rilling over de rug voelde lopen bij het horen van die naam.

‘Kovac is blijkbaar gestorven zonder te hebben bekend dat hij die drie vrouwen had aangevallen,’ las Carmen op van haar telefoon. ‘Plus de vierde, die nooit gevonden is. Sarah Sondenberg. Dat was een triest geval. Ze was pas achttien. Herinner je je die oproepen van haar ouders op tv nog?’

Die herinnerde Falk zich nog. Twintig jaar later kon hij zich de wanhoop in hun ogen nog altijd voor de geest halen.

Carmen probeerde verder te scrollen, zuchtte toen. ‘Sorry, hij hapert. Er is nauwelijks nog bereik.’

Dat verbaasde Falk niets. De bomen langs de kant van de weg wierpen schaduwen die het ochtendlicht tegenhielden. ‘Ik denk dat we zo meteen helemaal geen bereik meer hebben.’

Ze zeiden niets meer tot ze de hoofdweg verlieten. Carmen pakte de kaart en wees de weg toen het pad versmalde en de heuvels voor hen opdoemden. Ze passeerden een rijtje winkels waar ze ansichtkaarten en buitensportmaterialen ver-

kochten. Aan het eind waren een kleine supermarkt en een eenzaam pompstation.

Falk wierp een blik op de brandstofmeter en zette de richtingaanwijzer aan. Ze stapten allebei uit, geeuwend. Ze begonnen te voelen dat ze voor dag en dauw waren vertrokken. Er hing een vinnige kou in de lucht. Falk gooide de tank vol, en terwijl Carmen kreunend haar rug strekte, liep hij naar binnen om te betalen.

De man achter de toonbank droeg een wollen mutsje en een stoppelbaard van een week. Hij ging iets rechter staan toen Falk naar hem toe liep.

‘Jullie gaan het park in?’ Hij sprak met de haast van een man die snakte naar een gesprek.

‘Klopt.’

‘Op zoek naar die vermiste vrouw?’

Falk knipperde met zijn ogen. ‘Ja, inderdaad.’

‘Hele horden zijn hier langs geweest voor haar. Ze hebben een zoekteam ingeschakeld. Had gisteren minstens twintig mensen die kwamen tanken. De hele dag spitsuur. Vandaag idem dito.’ Ongelovig schudde hij zijn hoofd.

Falk keek discreet om zich heen. Hun auto was de enige bij de pompen. In de winkel waren geen andere klanten.

‘Hopelijk vinden ze haar snel,’ ging de man verder. ‘Slechte zaak, als er iemand vermist wordt. Ook slecht vóór de zaak. Schrikt mensen af. Wekt te veel herinneringen op, denk ik.’ Hij ging er verder niet op in. Het was niet nodig om de naam Kovac te noemen, vermoedde Falk, niet in deze streek.

‘Weet je toevallig het laatste nieuws?’ vroeg Falk.

‘Nee. Maar denk niet dat ze succes hebben gehad, want ik heb ze het park niet uit zien komen. En ik zie ze beide kanten op gaan. In en uit. Dichtstbijzijnde pomp is meer dan vijftig kilometer verderop. Nog verder als je naar het noorden gaat. Iedereen tankt hier. Voor het geval dat, snap je? Dat park heeft iets wat maakt dat iedereen die erheen gaat het zekere

voor het onzekere wil nemen.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Tja, wij spinnen er goed garen bij.’

‘Woon je hier al lang?’

‘Lang genoeg.’

Toen Falk zijn creditcard aan de man gaf, merkte hij achter de toonbank het rode lampje van een beveiligingscamera op.

‘Hangen er camera’s bij de pompen?’ vroeg hij, en de man volgde zijn blik naar buiten. Carmen stond tegen de auto geleund, haar ogen dicht en haar gezicht naar boven gericht.

‘Ja, natuurlijk.’ De ogen van de man bleven iets langer dan noodzakelijk op het tafereel buiten rusten. Toen keek hij Falk weer aan. ‘Moet wel. Ik ben hier het grootste deel van de tijd in mijn eentje. Kan niet riskeren dat mensen zonder te betalen weggrijden.’

‘Is de vermiste vrouw hier met haar groep langs geweest op weg naar het park?’ vroeg Falk.

‘Ja. Donderdag. De politie heeft al een kopie van de opnamen meegenomen.’

Falk haalde zijn ID tevoorschijn. ‘Kan ik misschien ook een kopie krijgen?’

De man bekeek het pasje en haalde zijn schouders op. ‘Momentje.’

Hij verdween in een privékantoor. Tijdens het wachten keek Falk door de glazen deuren van de ingang naar buiten. Achter het terrein met de pompen zag hij alleen maar een muur van groen. De heuvels maakten de hemel onzichtbaar. Plotseling voelde hij zich erg ingesloten. Hij schrok op toen de man weer verscheen met een geheugenstick in zijn hand.

‘Afgelopen zeven dagen,’ zei hij terwijl hij hem aan Falk gaf.

‘Bedankt, kerel. Heel fijn.’

‘Graag gedaan, ik hoop dat het helpt. Je wilt daar niet al te lang verdwaald zijn. Je raakt in paniek. Na een paar dagen gaat alles op elkaar lijken en vertrouw je je eigen ogen niet meer.’ Hij wierp een blik naar buiten. ‘Dan word je gek.’